

نبردی سه جانبه

اشتراک در شبکه‌های اجتماعی:

آدرس صفحه: <https://mav>

پرسش و پاسخ

[1]

کارشناس: حجت‌الاسلام استاد علی‌اکبر مظاهری

پرسش:

رفتار اسلامی با مادری که قصد برهم زدن زندگی پسرش را دارد و پشت سر عروسش، نزد پسرش، بدگویی می‌کند و اعصاب پسرش را خرد می‌کند، چیست و چه‌گونه باید باشد؟ ضمناً پسر، هرچه به مادر مهربانی می‌کند، دست‌بردار نیست.

پاسخ:

1. جنگ میان عروس و مادر شوهر، از جنگ‌های کهن و پریزان در فرهنگ و جامعه ماست. این ستیز نامبارک، هیچ برنده‌ای ندارد. ما نام این نبرد فضیلت‌سوز را «نبرد بی‌برنده» می‌گذاریم. این آفت خانوادگی، در جامعه ما از پیشینیان، نسل‌به‌نسل گذشته تا اکنون به ما رسیده است. حقیقتاً که این میراث، بد میراثی است.

ستیزه به جایی رساند سخن که ویران کند کاخ‌های کهن (فردوسی)

اگر نسل ما عاقل باشد، نباید آن را به نسل‌های بعدی به میراث دهد.

2. در این نبرد ایمان‌سوز، سه نفر نقش دارند؛ مادر، پسر و عروس. نقش مادر و عروس را همگان می‌بینند و آن را مذمت می‌کنند؛ اما نقش پسر، کم‌تر دیده می‌شود. حال آن‌که نقش پسر، نه تنها کوچک‌تر از نقش مادر و عروس نیست، بلکه گاهی بزرگ‌تر است.

مدیریت نادرست پسر، نفتی است که بر این آتش افشاندن می‌شود؛ بلکه گاهی عاملی است که آتش را می‌افروزد. ما در کاوش‌ها و تجربه‌های مشاوره‌ای‌مان به این نتیجه تلخ رسیده‌ایم که بسیاری از این نزاع‌ها به سبب کردار پسر و ضعف مدیریت اوست.

هنگامی که «یار نو» به زندگی آید و به «یار کهن» بی‌مهری شود، گویا هووی آزاردهنده برای یار کهن آمده است. طبیعی است که یار کهن، این جفا را برنمی‌تابد و خواسته یا ناخواسته، هووگری می‌کند؛ اما مدیریت درست پسر می‌تواند در آغاز، از ایجاد نزاع پیش‌گیری کند و در صورت ایجاد، مانع شعله‌وری آن شود و آبی بر آتش افشاند.

3. گاهی مادر، پس از همسردار شدن پسر، به سهم خود از پسرش قناعت نمی‌ورزد؛ همه وجود پسر را برای خود می‌خواهد. حال آن‌که این پسر، دیگر آن پسر دیروز نیست؛ او اکنون همسری دارد که خواهان سهمی کلان از وجود پسر است و این حق عروس است.

تمامیت‌خواهی مادر، در افروزش آتش، عامل بزرگی است. اگر مادر به سهم خود از پسر قناعت ورزد، یا آتشی برنمی‌افروزد یا چندان شعله‌ور نمی‌شود که از روزگار هر سه، دمار برآورد.

4. انحصارطلبی عروس و سهم‌خواهی ناروای او نیز، از عوامل افروزش آتش است. گاهی عروس از یاد می‌برد که همسرش از زیر بوته‌های بیابان سر بر نیاورده است؛ بلکه پدر و مادری دارد. مادر او، در پدید آمدن و پرورش او، سهمی کلان و بی‌بدیل دارد.

اکنون چه باید کرد؟

1- شما فنون مدیریت همه‌جانبه زندگی مشترک را بیش‌تر فرا بگیرید؛ با مطالعه، مشاوره، تفکر. مسئله‌تان را واکاوی و علت‌یابی کنید. بی‌طرفانه و همه‌جانبه به آن بنگرید؛ با نگرشی از سر عقلانیت و نه عصبانیت. در سؤالتان یک‌سویه‌نگری و عصبانیت دیده می‌شود. آن را اصلاح کنید.

2. احترام مادر واجب است؛ از بزرگ‌ترین واجبات. بی‌حرمتی به ایشان حرام است؛ از سنگین‌ترین حرام‌ها. در هیچ صورتی -مجاز به حرمت‌شکنی حریم مادر نیستیم. رنجاندن ایشان و سوزاندن دل او، به زندگی این‌جهانی و آن‌جهانی آدمی لطمه می‌زند.

3. حقوق همسران را مراعات کنید. نگذارید به ایشان ستم شود؛ حتی از ناحیه مادر. هر کدام از همسر و مادر را در جایگاه خود بنشانید. می‌توان با مدیریت و ظرافت، حقوق هر دو را مراعات کرد و به هیچ‌کدام جفا نکرد و هیچ‌یک را فدای دیگری نکرد.

4. اگر با مادر در یک منزل زندگی می‌کنید، زندگی‌تان را جدا کنید؛ به تدریج و بدون تنش و قهر.

5. نگذارید میان مادر و همسران هووگری به وجود آید. به هر دو محبت و احترام کنید؛ به گونه‌ای که هیچ‌کدام نپندارند که شما متعلق به دیگری هستید. نیز هیچ‌یک خیال نکند که شما، انحصاراً متعلق به او هستید؛ «که هر چیزی به جای خویش نیکوست». آدمی توان آن را دارد که به هر یک از همسر و مادر، سهم کافی از محبت و احترام را نثار کند.

6. با مشاوره دانا و توانا، مشاوره حضوری انجام دهید. این مشاوره، کمک نیکویی است برای اصلاح زندگی‌تان. ان‌شاءالله.

منبع: نشریه خانه خوبان، شماره 102

برچسب‌ها:

[مظاهری، پرسیش](#) [2]

نشانی منبع: <https://mava.iki.ac.ir/node/781>

پیوندها

<https://mava.iki.ac.ir/files/images/articles/112.png> [2] [1]

<https://mava.iki.ac.ir/tag/%D9%85%D8%B8%D8%A7%D9%87%D8%B1%DB%8C%D9%BE%D8%B1%D8%B3%D8%B4>